

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา จังหวัดสุพรรณบุรี มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี (2) เพื่อศึกษาถึงการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี (3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 5 ปี กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 3 ปี กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 1 ปี (4) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง (5) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม (6) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 172 คน เป็นชาย 122 คน หญิง 50 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มนักเรียนที่เข้ามาเรียนในปีการศึกษา 2534 ปัจจุบันได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นเวลา 5 ปี มีนักเรียน ทั้งหมด 60 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 21 คน กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มนักเรียนที่เข้ามาเรียนในปีการศึกษา 2536 ปัจจุบันได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นเวลา 3 ปี มีนักเรียนทั้งหมด 44 คน เป็นชาย 33 คน หญิง 11 คน กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มนักเรียนที่เข้ามาเรียนในปีการศึกษา 2538 ปัจจุบันได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นเวลา 1 ปี มีนักเรียนทั้งหมด 68 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอน ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 21 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 24 ข้อ และตอนที่ 3 เป็นแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียน

โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 31 ข้อ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้ข้อมูลกลับมาทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นนักเรียนกลุ่มที่ 1 จำนวน 60 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 34.9 นักเรียนกลุ่มที่ 2 จำนวน 44 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 25.6 และนักเรียนกลุ่มที่ 3 จำนวน 68 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 39.5 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance) เปรียบเทียบความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (t-test) ค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe test) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส/พีซีพีลัส (SPSS/PC+ Statistical Package for the Social Sciences Personal Computer) แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยปรากฏว่า

ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีดังนี้

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 172 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 70.9 หญิงร้อยละ 29.1 โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 5 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 34.9 กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 3 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้เข้าเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 1 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 นักเรียนส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 13-15 ปี ร้อยละ 54.1 ชั้นที่เรียนอยู่ในปัจจุบันมากที่สุด คือ ชั้น ม.3 ร้อยละ 22.1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ร้อยละ 50 เท่ากัน โดยนักเรียนกลุ่มที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ร้อยละ 71.7 รองลงมาคือ นักเรียนกลุ่มที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ร้อยละ 43.2 และนักเรียนกลุ่มที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ร้อยละ 30.3 ตามลำดับ ชั้นเรียนที่นักเรียนส่วนใหญ่เข้าเรียนครั้งแรก คือ ชั้น ม.1 ร้อยละ 26.2 กีฬาที่นักเรียนเล่นและฝึกซ้อมมากที่สุด ได้แก่ กรีฑา ร้อยละ 18.6 ระยะเวลาที่นักเรียนเล่นกีฬามากที่สุด คือ 3-4 ปี ร้อยละ 35.5 ระยะเวลาที่นักเรียนแข่งขันกีฬามากที่สุด คือ 3-4 ปี ร้อยละ 43 ระดับที่นักเรียนแข่งขันกีฬาในปัจจุบันมากที่สุด คือ กีฬานักเรียนกรมพลศึกษา ร้อยละ 76.7 อาชีพของพ่อและอาชีพของแม่นักเรียนส่วนใหญ่รับราชการมากที่สุด ร้อยละ 45.3 และ ร้อยละ 37.2 สภาพครอบครัวของนักเรียนส่วนใหญ่แล้ว พ่อและแม่อยู่ด้วยกัน ร้อยละ 83.1 จำนวนสมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่เป็นขนาดเล็ก 2-4 คน ร้อยละ 61.6 ความปรารถนาของพ่อ แม่ และผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนมากที่สุด คือ ต้องการให้มีอาชีพที่ดีในอนาคต ร้อยละ 83.1 นักเรียนส่วนใหญ่เคยเล่นกีฬาในระดับสูงสุด คือ กีฬานักเรียนกรมพลศึกษา ร้อยละ 43 ระยะเวลาที่ฝึกซ้อมกีฬา นักเรียนส่วนมากฝึกซ้อมกีฬาวนละ 5 ชั่วโมง ร้อยละ 20.9

นักเรียนส่วนใหญ่มีกิจกรรมกีฬาสัปดาห์ละ 6 วัน ร้อยละ 62.2 และมีกิจกรรมเป็นเวลา 25-30 ชั่วโมง/สัปดาห์ ร้อยละ 33.1

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. สภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

จากการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนทั้งหมดอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.78$)

1.1 เมื่อพิจารณาสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง $\bar{X} = 3.78$ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) $\bar{X} = 3.81$ นักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) $\bar{X} = 3.78$ และนักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) $\bar{X} = 3.76$

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน ตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ

1.1.1 ด้านความทะเยอทะยาน นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) $\bar{X} = 4.45$ นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) $\bar{X} = 4.29$, และนักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) $\bar{X} = 4.22$

1.1.2 ด้านความกล้าเสี่ยง นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) $\bar{X} = 4.11$ นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) $\bar{X} = 4.06$, และนักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) $\bar{X} = 3.91$

1.1.3 ด้านความกระตือรือร้น นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) $\bar{X} = 3.89$ นักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) $\bar{X} = 3.86$ และนักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) $\bar{X} = 3.75$

1.1.4 ด้านความรับผิดชอบต่อนตนเอง นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) $\bar{X} = 3.73$ นักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) $\bar{X} = 3.73$ และนักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) $\bar{X} = 3.72$

1.1.5 ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน นักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) $\bar{X} = 3.65$ นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) $\bar{X} = 3.59$ และนักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) $\bar{X} = 3.56$

ยกเว้นด้านการวางแผนที่นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) และนักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$, และ $\bar{X} = 3.36$) นักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.51$)

1.2 เมื่อพิจารณาสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกตามเพศ พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอยู่ในระดับสูง (นักเรียนชาย $\bar{X} = 3.86$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 3.58$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน ตามลำดับจากมากไปน้อย คือ

- 1.2.1 ด้านความทะเยอทะยาน (นักเรียนชาย $\bar{X} = 4.42$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 4.03$)
- 1.2.2 ด้านความกล้าเสี่ยง (นักเรียนชาย $\bar{X} = 4.10$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 3.80$)
- 1.2.3 ด้านความกระตือรือร้น (นักเรียนชาย $\bar{X} = 3.90$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 3.64$)
- 1.2.4 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง (นักเรียนชาย $\bar{X} = 3.80$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 3.56$)
- 1.2.5 ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน (นักเรียนชาย $\bar{X} = 3.64$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 3.51$)

ยกเว้นด้านการวางแผนงานที่นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$) แต่นักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.56$)

1.3 เมื่อพิจารณาสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกตามประเภทนักกีฬา พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมอยู่ในระดับสูง (นักกีฬาประเภทบุคคล $\bar{X} = 3.73$, นักกีฬาประเภททีม $\bar{X} = 3.87$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน จากมากไปน้อย คือ

- 1.3.1 ด้านความทะเยอทะยาน (นักกีฬาประเภททีม $\bar{X} = 4.39$ นักกีฬาประเภทบุคคล $\bar{X} = 4.26$)
- 1.3.2 ด้านความกระตือรือร้น (นักกีฬาประเภททีม $\bar{X} = 3.91$ นักกีฬาประเภทบุคคล $\bar{X} = 3.78$)
- 1.3.3 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง (นักกีฬาประเภททีม $\bar{X} = 3.78$ นักกีฬาประเภทบุคคล $\bar{X} = 3.70$)
- 1.3.4 ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน (นักกีฬาประเภททีม $\bar{X} = 3.68$ นักกีฬาประเภทบุคคล $\bar{X} = 3.56$)

ยกเว้นด้านความกล้าเสี่ยงและด้านการวางแผนงาน ที่นักกีฬาประเภทบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$ และ $\bar{X} = 3.37$) ส่วนนักกีฬาประเภททีมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 4.10$ และ $\bar{X} = 3.58$)

1.4 เมื่อพิจารณาสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อยู่ในระดับสูง (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 3.87$, และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 3.69$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง เกือบทุกด้านตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ

1.4.1 ด้านความทะเยอทะยาน (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 4.43$, นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 4.18$)

1.4.2 ด้านความกล้าเสี่ยง (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 4.14$, นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 3.89$)

1.4.3 ด้านความกระตือรือร้น (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 3.90$, นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 3.75$)

1.4.4 ด้านความรับผิดชอบตนเอง (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 3.81$, นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 3.65$)

1.4.5 ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 3.66$ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 3.55$)

ยกเว้นด้านการวางแผนงานที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$) ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.53$)

2. การระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

2.1 การระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี โดยคิดจากค่าเฉลี่ยรวม พบว่า นักเรียนโดยส่วนรวมมีการระบุสาเหตุอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า โดยส่วนรวมนักเรียนมีการระบุสาเหตุอยู่ในระดับสูงเพียงด้านเดียว คือ ด้านความพยายาม ($\bar{X} = 3.76$) ส่วนด้านอื่น ๆ นั้นอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านโชค ($\bar{X} = 3.40$) ด้านความสามารถ ($\bar{X} = 3.24$) และด้านความยากของงาน ($\bar{X} = 3.01$)

2.2 เมื่อพิจารณาการระบุงสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียน เป็นรายด้าน จำแนกตามจำนวนกลุ่มของนักเรียน พบว่า

2.2.1 นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) และ นักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) ตามลำดับ มีการระบุงสาเหตุรวมเฉลี่ยทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$, $\bar{X} = 3.34$ และ $\bar{X} = 3.33$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนแต่ละกลุ่มมีการระบุงสาเหตุอยู่ในระดับสูงเพียงด้านเดียว คือ ด้านความพยายาม (นักเรียนกลุ่มที่ 1 $\bar{X} = 3.79$, นักเรียนกลุ่มที่ 2 $\bar{X} = 3.78$ และนักเรียนกลุ่มที่ 3 $\bar{X} = 3.70$) ส่วนด้านอื่น ๆ นั้น อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านความสามารถ (นักเรียนกลุ่มที่ 1 $\bar{X} = 3.32$, นักเรียนกลุ่มที่ 3 $\bar{X} = 3.20$ และ นักเรียนกลุ่มที่ 2 $\bar{X} = 3.19$) ด้านความยากของงาน (นักเรียนกลุ่มที่ 1 $\bar{X} = 3.12$, นักเรียนกลุ่มที่ 2 $\bar{X} = 2.97$ และ นักเรียนกลุ่มที่ 3 $\bar{X} = 2.96$) และด้านโชค (นักเรียนกลุ่มที่ 3 $\bar{X} = 3.46$, นักเรียนกลุ่มที่ 1, $\bar{X} = 3.46$ และนักเรียนกลุ่มที่ 2 ($\bar{X} = 3.43$)

2.3 เมื่อพิจารณาการระบุงสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียน เป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ พบว่า

2.3.1 นักเรียนชาย มีการระบุงสาเหตุด้านความพยายามอยู่ในระดับสูงเพียงด้านเดียว ($\bar{X} = 3.88$) ส่วนด้านอื่น ๆ นั้น มีการระบุงสาเหตุอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านโชค ($\bar{X} = 3.38$) ด้านความสามารถ ($\bar{X} = 3.35$) และด้านความยากของงาน ($\bar{X} = 3.10$)

2.3.2 นักเรียนหญิงมีการระบุงสาเหตุทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านความพยายาม ($\bar{X} = 3.44$) ด้านโชค ($\bar{X} = 3.44$) ด้านความสามารถ ($\bar{X} = 2.98$) และความยากของงาน ($\bar{X} = 2.81$)

จะเห็นว่า นักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยของการระบุงสาเหตุสูงกว่านักเรียนหญิง 3 ด้าน คือ ความสามารถ ความพยายาม และความยากของงาน ยกเว้นด้านโชคที่นักเรียนหญิงมีการระบุงสาเหตุสูงกว่านักเรียนชาย

3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

3.1 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ระหว่างนักเรียน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 (5 ปี) กลุ่มที่ 2 (3 ปี) และกลุ่มที่ 3 (1 ปี)

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5ปี) นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) และนักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านก็พบว่า ไม่มีด้านใดที่แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา นักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า โดยส่วนรวม นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูงกว่านักเรียนหญิง (นักเรียนชาย $\bar{X} = 3.86$, นักเรียนหญิง $\bar{X} = 3.58$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทั้งหมดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมด 5 ด้าน คือ

3.2.1 ด้านความทะเยอทะยาน

3.2.2 ด้านความกระตือรือร้น

3.2.3 ด้านความกล้าเสี่ยง

3.2.4 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

3.2.5 ด้านการวางแผนงาน

ยกเว้นด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน ที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา ระหว่างนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม พบว่า โดยส่วนรวม นักกีฬาประเภทบุคคลกับนักกีฬาประเภททีม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักกีฬาประเภททีมมีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูงกว่านักกีฬาประเภทบุคคล (นักกีฬาประเภททีม $\bar{X} = 3.87$, นักกีฬาประเภทบุคคล $\bar{X} = 3.73$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพียงด้านเดียวคือ ด้านที่ 5 ด้านการวางแผนงาน นอกจากนั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา ระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า โดยส่วนรวมนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 3.87$, นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ $\bar{X} = 3.69$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน คือ

- 3.4.1 ด้านความทะเยอทะยาน
- 3.4.2 ด้านความกระตือรือร้น
- 3.4.3 ด้านความกล้าเสี่ยง
- 3.4.4 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง
- 3.4.5 ด้านการวางแผนงาน และ
- 3.4.6 ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีประเด็นที่สำคัญที่นำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. สภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

จากผลการศึกษา จะเห็นได้ว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) และนักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง อาจเนื่องมาจากมีแรงจูงใจภายในสูง คือ มีความพยายาม ประกอบกับนักเรียนมีความสามารถทางด้านการกีฬาสูงด้วย ดังจะเห็นได้จากนักเรียนส่วนใหญ่ที่เข้าเรียนในโรงเรียนกีฬาจะเคยได้รับชัยชนะในการแข่งขัน 1-3 ครั้ง ในระดับกีฬานักเรียนกรมพลศึกษามาแล้วทั้งสิ้น ถึงแม้ว่านักเรียนจะรับรู้ว่าคุณสมบัติความสามารถอยู่ในระดับปานกลางก็ตาม อาจเป็นเพราะลักษณะของคนไทยมักเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน จึงประเมินตนเองว่ามีความสามารถต่ำกว่าที่เป็นจริง นอกจากนี้นักเรียนยังมีแรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ ครอบครัวให้การสนับสนุนด้วยความคาดหวังของผู้ปกครองที่ต้องการให้นักเรียนมีชื่อเสียงในกีฬาที่เล่น 56% ให้เป็นนักกีฬาทีมชาติ 54% ซึ่งนำไปสู่หนทางที่จะได้มีอาชีพที่ดีในอนาคต 83% อีกประการหนึ่ง สภาพครอบครัวมีส่วนที่ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเช่นเดียวกัน จากการศึกษาวิจัยของจินตนา อินทรไทย (2524) พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด ซึ่งจากการพิจารณา

ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่พบ ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ เป็น เพศชาย 70.9% มาจากครอบครัวขนาดเล็ก คือ 2-4 คน และอาชีพของพ่อแม่ส่วนใหญ่รับราชการ ซึ่งถือว่ามีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับกลางเช่นกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของโรเซน (Rosen, 1961) ที่ศึกษาพบว่า ชนชั้นของสังคมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือ เด็กชายในสังคมชั้นกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชายในสังคมชั้นต่ำ และเด็กชายที่มาจากครอบครัวเล็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชายที่มาจากครอบครัวใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุผลที่น่าเชื่อว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูงดังกล่าว

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา พบว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีความทะเยอทะยาน ความกล้าเสี่ยง ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง และมีความเอกลักษณ์เฉพาะตน อยู่ในระดับสูง รวม 5 ด้าน ยกเว้นด้านการวางแผนงานที่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งก็สอดคล้องกับสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนในภาพรวมดังกล่าว ดังที่แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1969) และเฮร์แมนส์ (Hermans, 1970) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานสูง มีความพยายามที่จะทำงานอย่างไม่หือถอย เป็นผู้ที่มีความเสี่ยงปานกลาง มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of Excellence) ในการทำงาน แต่เมื่อพิจารณาถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนงานที่อยู่ในระดับปานกลาง ก็อาจอธิบายได้จากการศึกษาของรูบิน (Rubin, 1974 อ้างถึงใน ไพศาล ไกรสิทธิ์, 2524) ที่กล่าวถึงสาเหตุที่คนไทยไม่มีการวางแผนในการทำงานไว้ในหนังสือ "The Dynamics of Development in Rural Thailand" ว่า ระบบอุปถัมภ์ทำให้ผู้รับการอุปถัมภ์มีแรงจูงใจที่จะวางแผนต่ำ ซึ่งก็สอดคล้องกับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่อยู่ในระบบอุปถัมภ์ของโรงเรียนกีฬา โดยมีฐานะเป็นผู้รับการอุปถัมภ์ คือ นักเรียนทุกคนได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลในด้านค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษาและการฝึกกีฬาทั้งสิ้น ดังนั้น ระบบอุปถัมภ์ทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้อุปถัมภ์และผู้รับการอุปถัมภ์ มีผลให้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่จะใช้เพื่อการพัฒนาถูกใช้เพื่อรักษาความสัมพันธ์ จึงทำให้คนไทยซึ่งหมายถึง นักเรียนมองเห็นสิ่งใกล้ตัวในระยะสั้น ๆ แทนการวางแผนระยะยาวที่จำเป็นในการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ และจากการศึกษาของมุลเดอร์ (Mulder, 1979 อ้างถึงใน ไพศาล ไกรสิทธิ์, 2524) กล่าวว่า คนไทยทำงานโดยไม่ค่อยวางแผน วิธีการใดที่มีลักษณะเห็นผลและใช้ได้ทันที คนไทยจะยอมรับและลองใช้ แต่ถ้าวิธีการนั้นเกี่ยวข้องกับนโยบายที่ต้องดำเนินการไปในอนาคตนาน ๆ คนไทยไม่ชอบทำ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนโรงเรียนกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนงานอยู่ในระดับลดลงมา คือ อยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการวิจัยนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่นักเรียนโรงเรียนกีฬามีสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใน

ภาพรวมแล้วอยู่ในระดับสูง ดังนั้น ครูหรือโค้ช ผู้ฝึกสอนกีฬา น่าจะนำเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา มาสร้างเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะ สมรรถภาพทางกาย และสมรรถภาพทางจิต โดยเฉพาะเน้นในด้านการวางแผนงาน ซึ่งได้แก่การตั้งเป้าหมายที่เหมาะสม การฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนที่ดี เป็นผู้มองการณ์ไกล และมุ่งถึงผลสำเร็จของงานในอนาคต ดังที่ศาสตราจารย์ออร์ลิดและศาสตราจารย์บาร์ติงตัน สรุปถึงความพร้อมทางจิตใจที่เป็นสมบัติของความเป็นเลิศ โดยมีองค์ประกอบคือคุณภาพของการเตรียมจิตใจเพื่อการแข่งขัน เช่น การวางแผน การประเมิน มีความสามารถที่จะเอาชนะพฤติกรรมถดถอย เช่น การปฏิบัติตามแผน มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า มีความตั้งใจและสัญญาที่จะมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ มีคุณภาพในการฝึกซ้อม เช่น การตั้งเป้าประสงค์ประจำวัน การสร้างภาพทางจิต ความสามารถในการเรียกจุดตั้งใจ และการควบคุมจินตภาพที่ดีกว่า (สมบัติ กาญจนกิจ, 2532) เพื่อจะได้นำมาพัฒนานักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถสูงสุด และช่วยส่งเสริมความสัมฤทธิ์ผลทางการกีฬา ทำให้นักเรียนโรงเรียนกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันได้ถึงขั้นสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

2. การระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

2.1 คะแนนเฉลี่ยรวมของการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ทั้ง 3 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยที่ปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีการระบุสาเหตุอยู่ในระดับปานกลางนี้ อาจอธิบายได้โดยพิจารณาจากวัฒนธรรมและสังคมไทย โดยเฉพาะระบบค่านิยมไทย ซึ่งจะเห็นว่า นิัยคนไทยมักจะประเมินสิ่งต่าง ๆ อยู่ในค่ากลาง ๆ เสมอ ดังรายงานการวิจัยของ สุนทรী โคมิน และสนิทร สมัครการ (2522) ที่ศึกษาพบว่า ค่านิยมของคนไทยในเมืองและในชนบทมีการประเมินค่านิยมด้านการประเมินตนเองอยู่ในระดับกลาง โดยไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มและระหว่างเพศ จากที่กล่าวมานี้จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการระบุสาเหตุอยู่ในระดับปานกลาง

แต่เมื่อพิจารณารายด้าน คือ ด้านความสามารถ ด้านความพยายาม ด้านความยากของงานและด้านโชค พบว่า

นักเรียนมีปัจจัยภายในอยู่ในระดับสูงคือ ความพยายาม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75) และความสามารถ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24) ซึ่งแม้ว่านักเรียนจะระบุว่า มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลางก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า การระบุสาเหตุที่เป็นปัจจัยภายใน คือ ความสามารถและความพยายาม มีมากกว่าปัจจัยภายนอก คือ ความยากของงานและโชค โดยเฉพาะความพยายาม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ย่อมแสดงให้เห็นว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม

คือ กลุ่มที่ 1 (5 ปี) กลุ่มที่ 2 (3 ปี) และกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีความตั้งใจ มีความมุ่งมั่น มีความคาดหวังของการแข่งขันและมีกีฬาก็ทำต่อไปว่าจะทำได้ดี หรือประสบความสำเร็จอยู่ในระดับค่อนข้างสูง อันแสดงถึงลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูง

เมื่อพิจารณาแยกตามเพศ เป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนชายมีการระบุนสาเหตุด้านความพยายามอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88) ส่วนนักเรียนหญิงมีการระบุนสาเหตุด้านความพยายามอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44) ผลการวิจัยนี้สามารถอธิบายได้จากการศึกษาและงานวิจัยของ ไอคส์ และไลย์เดิน (Ickes and Layden, 1978) ซึ่งสรุปว่า เพศชายมีการระบุนสาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะปัจจัยภายในมากกว่าเพศหญิง ซึ่งก็คือความสามารถและความพยายาม และจะมีแนวโน้มต่อการระบุนสาเหตุของความสำเร็จว่ามาจากสาเหตุภายในมากกว่าเพศหญิงเช่นกัน จากการศึกษาของครุฑี ศรีจันทร์วงศ์ (2535) ก็พบว่า นักกีฬาชายมีการระบุนสาเหตุไปสู่ความพยายามมากกว่านักกีฬาหญิง

จากผลการวิจัยนี้ อาจารย์ผู้สอนและผู้ฝึกกีฬา ควรย้ำและเน้นให้นักเรียนมีความตระหนักและยอมรับในเหตุผลว่า นักเรียนมีความสามารถโดยไม่ถ่อมตน และไม่ ประเมินความสามารถของตนต่ำกว่าความเป็นจริงตามค่านิยมของสังคมไทย เพื่อสร้างความภาคภูมิใจและความเชื่อมั่นให้เกิดความคาดหวังที่จะได้รับความสำเร็จสูงในอนาคต อันเป็นการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นต่อไป

ด้านความยากของงาน

คะแนนเฉลี่ยของการระบุนสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านความยากของงาน ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 (5 ปี) กลุ่มที่ 2 (3 ปี) และกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแยกเพศ ก็พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยการระบุนสาเหตุด้านความยากของงานอยู่ในระดับปานกลางด้วยเช่นกัน

ผลการวิจัยที่ปรากฏสามารถอธิบายได้ว่า นักกีฬาจะระบุนสาเหตุไปสู่ความยากของงาน เมื่อผลการกระทำสอดคล้องกับระดับความนับถือตนเอง นั่นคือ ผู้ที่มีระดับความนับถือตนเองต่ำจะระบุนสาเหตุของการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไปสู่ความยากของงาน เช่นเดียวกันกับผู้ที่มีความนับถือตนเองปานกลางและสูง ก็จะระบุนสาเหตุของความสำเร็จไปสู่ความง่ายของงาน (Burke, 1978) ดังนั้นจากการที่นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม, นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีระดับความนับถือตนเองในระดับปานกลาง ก็ย่อมที่จะมองการระบุนสาเหตุไปสู่ความง่ายของงานเช่นกัน นั้นย่อมหมายถึงว่า นักเรียนเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ออกมาว่า สภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ทั้ง 3 กลุ่ม ทั้งชายและหญิงอยู่

ในระดับสูง หรือการที่นักเรียนมีการระบุนสาเหตุในด้านความยากของงานปานกลางนั้น ย่อมแสดงถึงการมีความกล้าเสี่ยงพอสมควรในเหตุการณ์ที่ต้องใช้ความสามารถ ดังที่ แมคเคลแลนด (McClelland, 1953) กล่าวว่า บุคคลที่ต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง มักไม่พอใจที่จะทำงานง่าย ๆ แต่ต้องการทำงานที่ยากลำบากพอสมควร ซึ่งก็คืองานยากในระดับปานกลาง จึงแสดงว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูง ซึ่งตรงข้ามกับบุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ มักจะหลีกเลี่ยงงาน ไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวความล้มเหลว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของการระบุนสาเหตุในด้านความยากของงานของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านโชค

คะแนนเฉลี่ยของการระบุนสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านโชค ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกและมีลักษณะไม่คงที่ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า โดยส่วนรวม นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 (5 ปี) กลุ่มที่ 2 (3 ปี) และกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่ม พบว่า แต่ละกลุ่มมีคะแนนการระบุนสาเหตุด้านโชคอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแยกเพศ ก็พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยการระบุนสาเหตุด้านโชคอยู่ในระดับปานกลางด้วยเช่นกัน

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีระดับผลของงานไม่สอดคล้องกับระดับการนับถือตนเอง ซึ่งงานในที่นี้หมายถึง การฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาจึงมีแนวโน้มที่จะระบุนสาเหตุไปสูโชค นั่นคือ ผู้ที่มีระดับความนับถือตนเองต่ำจะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวที่เกิดจากโชค (Bruke, 1978)

ดังนั้น การที่นักเรียนมีการระบุนสาเหตุในด้านโชคอยู่ในระดับปานกลาง ย่อมมีลักษณะตรงกันข้ามกับแนวคิดทฤษฎีของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังที่ เคลน (Klen, 1982) ศึกษาพบว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวมาจากสิ่งที่เขาไม่สามารถควบคุมได้คือ โชคดี หรืองานง่าย ซึ่งอาจอธิบายได้จากข้อมูลทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีส่วนใหญ่ได้ว่า นักเรียนอยู่ในระหว่างวัยรุ่น คือช่วงอายุ 13-15 ปี ร้อยละ 54.1 และอายุ 16-18 ปี ร้อยละ 33.1 ย่อมมีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างจากวัยผู้ใหญ่ จึงทำให้มีระดับการยอมรับนับถือตนเองที่มีความแตกต่างกัน โดยมองได้จากสิ่งชี้แนะซึ่งเป็นข้อมูลที่มีลักษณะเฉพาะ (Specific Informational Cues) ได้แก่ ประวัติความสำเร็จในอดีต เกณฑ์ทางสังคม แบบแผนของการกระทำ และการให้เวลาในการทำงาน (Weiner, 1977) ซึ่งสิ่งชี้แนะเหล่านี้จะนำไปสู่ความแตกต่างกัน นอกจากนี้ประเพณีและสังคมไทยมีความเชื่อถือในเรื่องโชคกลางอย่างยึดมั่น ดังจะเห็นได้จากการที่คนไทยมักจะบนบานศาลกล่าวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อความมีโชคมีลาภอยู่เสมอจนเป็นสิ่งปกติและเป็นความเคยชินซึ่งเท่ากับเป็นการปลุกฝัง และถ่ายทอดความเชื่ออันเป็นแบบอย่างให้กับคนรุ่นหลังต่อ ๆ ไป จากการ

ศึกษาของไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์ (Kraiyudht Dhiratayakinant, 1975 อ้างถึงใน ไพศาล ไกรสิทธิ์, 2524) มีความเห็นว่า คนไทยเชื่อว่าโชคหรือโชคร้ายเป็นตัวกำหนดความสำเร็จของแต่ละคน ถ้าโชคไม่ดีบุคคลจะประสบความล้มเหลว และเชื่อว่าความสำเร็จส่วนบุคคลไม่ว่าเรื่องใดขึ้นอยู่กับโชคชตา จากที่กล่าวนี้ สรุปได้ว่านักเรียนมีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถ จึงระบุว่าโชคมีส่วนช่วยอยู่ในระดับปานกลาง

ผลการวิจัยนี้ อาจารย์ผู้สอน และผู้ฝึกสอนกีฬา ควรแก้ไขโดยให้นักเรียนเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อในด้านโชคซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกเสียใหม่ โดยปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดและมีความเชื่อว่า โชคร้ายไม่ได้เป็นตัวกำหนดความสำเร็จของนักเรียนที่แท้จริง หากแต่เป็นปัจจัยภายในคือ ความสามารถ และความพยายามของนักเรียนต่างหากที่ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา ซึ่งจะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ มีความเชื่อมั่นรับรู้ถึงความสามารถของตนสูงขึ้น ดังทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาร์เตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory อ้างถึงใน สิบสาย บุญวีรบุตร, 2536) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่ได้จากความรู้สึกว่า ตนมีความสามารถและทำอะไรที่ยากขึ้นได้ จึงมีความต้องการที่จะทำหรือฝึกอะไรที่ยากกว่าเมื่อรับรู้ว่าคุณประสบความสำเร็จ และ ในทางตรงข้ามจะไม่อยากทำเมื่อรู้ว่าคุณเป็นคนล้มเหลว นับเป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ ซึ่งจะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียน

3. การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

3.1 การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียน โรงเรียนกีฬา 3 กลุ่ม

จากการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ระหว่างนักเรียน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 (5 ปี) กลุ่มที่ 2 (3 ปี) และกลุ่มที่ 3 (1 ปี) พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีสภาพแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬากลุ่มที่ 1 (5 ปี) นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) และนักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกัน และสามารถอภิปรายได้ดังนี้คือ

3.1.1 ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ ไม่ตรงกับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬาที่เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกัน โดยสังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน ที่เฉื่อยชาลงนั้น สามารถอภิปรายได้ว่า อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความเคย

ชินกับกิจกรรมการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาที่ได้ปฏิบัติมานานจนถือเป็นงานประจำไป จึงอาจทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการฝึกกีฬาเป็นสิ่งที่ไม่ท้าทายความสามารถของเขาอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้พฤติกรรมภายนอกของนักเรียนดูเฉื่อยชาลง ซึ่งอาจทำให้ดูไม่สอดคล้องกับแรงงูใจภายในของนักเรียนที่ผลวิเคราะห์ออกมาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้สอบถามนักเรียนที่เป็นนักกีฬาทีมชาติและไม่เป็นนักกีฬาทีมชาติ ถึงความรู้สึกในการไปแข่งขันแต่ละครั้ง ก็พบว่า นักเรียนที่เป็นนักกีฬาทีมชาติมีความรู้สึกที่เคยชิน และมีอารมณ์วางเฉยต่อการไปแข่งขันกีฬาแต่ละครั้งโดยไม่รู้สึกลึ้นเต้น หรือประหม่าแต่อย่างใด ส่วนนักเรียนที่ไม่เป็นนักกีฬาทีมชาตินั้น มีความรู้สึกคล้าย ๆ กัน คือ เฉย ๆ เพราะเคยชินกับการไปแข่งขันกีฬาย่อย ๆ แต่ก็มีบ้างบางครั้งที่มีความรู้สึกตื่นเต้นในการไปแข่งขันนัดสำคัญ ๆ เท่านั้น และในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬามุ่งเน้นให้นักเรียนแสดงความสามารถเต็มศักยภาพของตน ซึ่งอาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬาอาจจะต้องหาวิธีกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์มากขึ้น ดังที่แบนดูรา (Bandura, 1977) ได้เสนอการสร้างเสริมการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในด้านการประสบผลสำเร็จที่นักกีฬาคควรถูกฝึกให้มีการรับรู้ “มีความสำเร็จ” ทั้งในการฝึกซ้อมหรือแข่งขัน ไม่ใช่การทำจนสำเร็จ หรือแพ้-ชนะ แต่เน้นที่ความพยายามที่จะกระทำ เพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และควรเป็นจุดมุ่งหมายที่ยากขึ้นและทำได้ จึงนับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬามีหลักในการฝึกกีฬาที่ช่วยเสริมสร้างแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาให้แก่นักเรียน

3.1.2. เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อพิจารณาข้อมูลทั่วไป พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 (5 ปี) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ร้อยละ 71.7 นักเรียนกลุ่มที่ 2 (3 ปี) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ร้อยละ 43.2 และนักเรียนกลุ่มที่ 3 (1 ปี) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ร้อยละ 30.3 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนกีฬามานาน 5 ปี มีพฤติกรรมที่หันมามุ่งที่การเรียนมากกว่าด้านกีฬา โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งมีความต้องการที่จะเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย และประการสำคัญ นักเรียนกลุ่มนี้ได้ฝึกพัฒนาทักษะกีฬามานานแล้ว นักเรียนบางคนอาจมีความรู้สึกว่าตนหมดวัยของการเป็นนักกีฬาแล้ว ไม่อาจพัฒนาทักษะกีฬาให้สูงไปกว่านี้ได้แล้ว ประกอบกับผู้ปกครองของนักเรียนก็มีความต้องการให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วยเช่นกัน ดังนั้น จึงอาจเป็นไปได้ว่า นักเรียนลดความสนใจในการฝึกกีฬาลง และหันมามุ่งทางด้านการศึกษาเพิ่มขึ้นแทน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นข้อสังเกตที่อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่อยู่มานาน มักมีพฤติกรรมในลักษณะเฉื่อยชา มีความกระตือรือร้นในการฝึกซ้อมน้อยลงดังกล่าว ซึ่งต่างจากสภาพเริ่มแรกที่เข้ามาเรียนใหม่ ๆ ก็อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความกังวลอยู่กับผลการเรียน ยิ่งเรียนสูงขึ้น ก็จำเป็นต้องสนใจเรื่องการเรียนมากขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองและสังคมคาดหวังว่าจะต้องศึกษาระดับอุดมศึกษา ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่แสดงถึงพฤติกรรมดังกล่าว

อีกประการหนึ่ง การที่ผลการวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาทั้ง 3 กลุ่ม ยังมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง ซึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนมีทัศนคติที่ดีในการที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนกีฬาที่มีระบบการจัดการที่พร้อม มีอาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศพร้อม มีอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อม จึงทำให้นักเรียนมีความพอใจที่ได้อยู่ในโรงเรียนที่มีลักษณะพร้อมนี้หากเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่นแล้ว ด้วยเหตุดังกล่าว จึงอาจทำให้นักเรียนมีการประเมินตนเองในด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง ซึ่งก็นับว่าเป็นโอกาสที่ดีที่ควรจะใช้ประโยชน์จากข้อค้นพบนี้มาสอนหรือสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้นักเรียนโรงเรียนกีฬาได้ประสบความสำเร็จ โดยส่งเสริมทางด้านจิตวิทยาการกีฬา รวมทั้งการใช้เทคนิคของครูและการจัดการของโค้ช เพื่อให้การสอนและฝึกซ้อมกีฬาได้เกิดผลสำเร็จในขั้นสูงอย่างถูกหลักการสอนและการจัดการบริหารพลศึกษา ดังที่แมคเคลแลนด์และแอทคินสัน (McClelland and Atkinson, 1950 อ้างถึงในสมบัติ กาญจนกิจ, 2533) ได้อธิบายลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จว่า เป็นผู้ที่มีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ สามารถประเมินผลการกระทำของตนพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงให้มุ่งสู่ความสำเร็จ มีความต้องการผลสำเร็จในงานมากกว่าสินจ้างรางวัลหรือค่าตอบแทน และมีนิสัยหมกมุ่นในงาน รวมทั้งหลักการของเฮร์แมน (Hermans, 1970) ที่กล่าวถึงผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งมีลักษณะคือ มีความทะเยอทะยานสูง มีความหวังที่จะประสบความสำเร็จ มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูง มีความอดทน มีความรับผิดชอบ คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคต มักเลือกเพื่อนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก และพยายามทำงานของตนให้ดีเพื่อให้เป็นที่รู้จักแก่คนอื่น นั้น เพื่อให้นักเรียนโรงเรียนกีฬามีลักษณะเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงดังกล่าวด้วย

3.1.3 จากสรุปผลโรงเรียนกีฬา 5 ปี ทองคุณ หงส์พันธุ์ (2539) ได้เปิดเผยถึงผลของการเปิดโรงเรียนกีฬาที่จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นเวลา 5 ปี ปรากฏว่ามีผลเป็นที่น่าพอใจ เพราะนักเรียนได้สร้างผลงานทางด้านกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 17 ไว้หลายคน และมีการปฏิรูประบบโรงเรียนกีฬาหลายประเด็น โดยเฉพาะประเด็นที่สำคัญคือ สร้างความเชื่อถือของสังคมและผู้ปกครองในเรื่องผลการเรียน ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี คะแนนโดยเฉลี่ยประมาณ 2.5 ขึ้นไป ทั้งวิชาสามัญและวิชาพลศึกษา แสดงให้เห็นว่า แม้นักเรียนจะฝึกหนัก แต่ก็ไม่เสียในด้านการเรียน ซึ่งเป็นการสนับสนุนว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูงก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย และวิชา เพชรเกษม (2539) ได้กล่าวถึงผลงานทางด้านกีฬาของโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 17 ปรากฏว่า นักกีฬากระโดดน้ำของโรงเรียนได้ 1 เหรียญทอง และในกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 18 ที่จังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนักกีฬากระโดดน้ำจะได้ 2 เหรียญทอง 1 เหรียญเงินแล้ว ยังได้ 2 เหรียญทองจากนักกีฬายิมนาสติกชาย และ 1 เหรียญเงิน จากนักกีฬาเทเบิลเทนนิสอีกด้วย จึงนับ

ว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยนี้ที่พบว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง

จากผลการวิจัยนี้ พอเป็นแนวทางให้กับผู้สนับสนุนงบประมาณโรงเรียนกีฬาได้ว่าการทุ่มเทงบประมาณในการสร้างนักกีฬาของโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี นั้น ไม่สูญเปล่า ทำให้เห็นแนวโน้มว่า โรงเรียนกีฬาได้ดำเนินการมาถูกต้องทิศทางแล้ว นักเรียนจึงมีความมุ่งมั่นตามกระบวนการและมีพัฒนาการด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สอดคล้องกับวิธีดำเนินการจัดการศึกษาของโรงเรียน ดังนั้น ถ้าโรงเรียนกีฬาได้รับการสนับสนุนงบประมาณมากกว่านี้ ก็จะสามารถสร้างและพัฒนาให้นักกีฬาได้ดีให้สูงมากยิ่งขึ้นไปอีก

3.2 การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

ในการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และ 3.56 และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกัน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ แอนัสตาซี (Anastasi, 1971) ที่กล่าวว่า มีข้อมูลต่าง ๆ จำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกา เพศชายจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศหญิง ซึ่งชี้ชัดว่า เด็กหญิงจะมีระดับความมุ่งหวังต่ำกว่าชาย และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เปรมจิต ทศคะ (2516) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนชายมีลักษณะความเป็นผู้นำและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการพิจารณาสังคมไทย นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2530) ศึกษาพบว่า สังคมมีการคาดหวังให้ชายเป็นผู้นำ มีความสามารถมากกว่า เพื่อบุเลื่องและปกครองครอบครัว แต่ไม่คาดหวังให้ชายต้องระมัดระวังความประพฤติมากนัก สตรีไม่สามารถกระทำการใด ๆ ได้เท่าเทียมชาย ทั้งที่บางเรื่องไม่สอดคล้องกับสภาวะปัจจุบันนัก แม้แต่อิทธิพลของสื่อมวลชนก็ได้มีส่วนตอกย้ำค่านิยมทางการศึกษาของสตรีให้แน่นหนายิ่งขึ้น ด้วยการเน้นบทบาทการเป็นวัตถุทางเพศ ความสวยงามของสตรี และมองข้ามพลังความคิดและการสร้างสรรค์ของสตรี ที่สามารถระดมมาใช้ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติให้เต็มที่ในบทบาทอันทัดเทียมกัน จึงเห็นได้ว่า สังคมไทยยังมีการอบรมและเลือกปฏิบัติต่อชายและหญิงในปัจจุบันที่แตกต่างกันอยู่

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษางานวิจัยอื่น ๆ พบว่า ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ มุกดา ศรียงค์ (2515) และรำไพทิพย์ ธีรนิติ (2515) ที่ศึกษาพบว่า เด็กหญิงไทยและ เด็กชายไทยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันก็เป็นได้

นอกจากนี้ความแตกต่างทางสรีระ (Physical) ของชายและหญิง จะเห็นได้ว่าชายโดยทั่วไปมีโครงสร้างของร่างกายแข็งแรงและมีความคล่องตัวกว่าหญิง ดังนั้น ชายจึงสามารถเข้าร่วมฝึกและแข่งขันในกีฬาได้ทุกประเภท ซึ่งต่างจากหญิงที่มีสรีระทางร่างกายที่เหมาะสมกับกีฬาบางประเภทเท่านั้น เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องโครงสร้างของร่างกาย จึงจำเป็นต้องเลือกชนิดของกีฬาให้เหมาะสมกับสภาพของตน ด้วยข้อจำกัดนี้จึงทำให้เกิดความแตกต่างทางเพศในการเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬา และมีงานวิจัยมากมายที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬาและนันทนาการ และข้อค้นพบส่วนใหญ่ พบว่าเพศชายมีการเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬาและนันทนาการมากกว่าเพศหญิง (Jubenville, 1971 ; Lundberg, Komarovsky & McInerney, 1969 ; McKechnie, 1974 ; Standlee & Popham, 1958 อ้างถึงใน บุชบา แสงวรรณธีระ, 2537) และจากข้อมูลทั่วไป ก็จะได้เห็นว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนกีฬามีจำนวนน้อยกว่านักเรียนชาย คือ นักเรียนชายมีร้อยละ 70.9 ส่วนนักเรียนหญิงมีเพียงร้อยละ 29.1 เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 5 ด้าน คือ

ด้านความทะเยอทะยาน พบว่า นักเรียนชายมีความทะเยอทะยานมากกว่านักเรียนหญิง อาจเป็นเพราะลักษณะของเพศชายในสังคมไทยเรามีความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือสูงกว่าเพศหญิง เพราะในสังคมไทยนั้นยกย่องการเป็นเจ้านาย และเนื่องจากเพศชายต้องเป็นผู้นำครอบครัวต่อไปในอนาคต จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนชายมีความทะเยอทะยานสูงกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ราศรี เทพหัสติน ณ อยุธยา (2515) ที่ศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นชายมีความทะเยอทะยานสูงมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง

ด้านความกระตือรือร้น พบว่า นักเรียนชายมีความกระตือรือร้นมากกว่านักเรียนหญิง อาจเนื่องมาจากแนวทางการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กชาย ซึ่งแตกต่างจากเด็กหญิง ดังที่ บาร์รี, เบคอนและไชลด์ (Barry Bacon and Child, 1957) กล่าวว่า ในวัฒนธรรมหลาย ๆ วัฒนธรรม เด็กชายจะได้รับการอบรมให้มุ่งมั่นในความสำเร็จของงานและเชื่อมั่นในตนเอง และเมื่อพิจารณาจากผลวิเคราะห์ของการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา ก็พบว่า นักเรียนชายมีการระบุสาเหตุในด้านความพยายามสูงกว่านักเรียนหญิง ด้วยเหตุนี้จึงสนับสนุนว่า นักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านความกระตือรือร้นมากกว่านักเรียนหญิง

ด้านความกล้าเสี่ยง พบว่า นักเรียนชายมีความกล้าเสี่ยงมากกว่านักเรียนหญิง อาจเนื่องมาจากเป็นลักษณะธรรมชาติของเพศชายที่ชอบเรื่องตื่นเต้นเร้าใจและชอบผจญภัยมากกว่าหญิง ซึ่งตรงกับรายงานการวิจัยของ นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2530) ศึกษาถึงลักษณะที่มีการรับ

รู้ว่าเป็นลักษณะของชายไทยในปัจจุบันมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ชอบการกีฬา ชอบแข่งขัน ชอบเอาชนะ เป็นอิสระไม่ขึ้นแก่ใคร คล่องแคล่วว่องไว กล้าได้กล้าเสียและกล้าเสี่ยง ส่วนลักษณะที่มีการรับรู้ว่าเป็นลักษณะของหญิงในปัจจุบันมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ชอบนินทาผู้อื่น ยิ้มง่าย ข่างพูดคุย อารมณ์อ่อนไหวง่าย และอิจฉาเก่ง ด้วยลักษณะดังกล่าวนี้ จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬามากกว่าในด้านความกล้าเสี่ยงสูงกว่านักเรียนหญิง

ด้านความรับผิดชอบและด้านการวางแผนงาน พบว่า นักเรียนชายมีความรับผิดชอบและวางแผนงานมากกว่านักเรียนหญิง อาจเป็นเพราะ ในสังคม เด็กชายและเด็กหญิงได้รับการคาดหวัง การปฏิบัติ และอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ในลักษณะที่แตกต่างกัน ดังที่ มิลเลอร์และสวานสัน (Miller and Swanson, 1958 Brun Galbrandsen, 1958 อ้างถึงใน นิติยกุล อรรถนุพรรณ, 2530) ศึกษาพบว่า แนวทางที่พ่อแม่ใช้ในการอบรมสั่งสอนสำหรับเด็กชายในหลาย ๆ ระดับอายุ จะเน้นที่การประสบความสำเร็จในงาน การแข่งขัน การควบคุมอารมณ์ และการเคารพในกฎระเบียบ แต่จะสนับสนุนให้เด็กหญิงพัฒนาความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับผู้อื่น กล้าพูดถึงปัญหาของตน สามารถแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย และสนใจในความเป็นอยู่ของผู้อื่น ดังนั้น การที่เด็กชายจะประสบความสำเร็จในงานและการแข่งขันได้ ก็จะต้องมีความรับผิดชอบสูง และรู้จักวางแผนงานด้วย ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นสาเหตุให้นักเรียนชายมีความรับผิดชอบและการวางแผนงานสูงกว่านักเรียนหญิง

3.3 การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม

จากการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักกีฬาประเภทบุคคล และนักกีฬาประเภททีม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 และ 3.87 และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกัน จากผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาประเภททีมเท่ากับ 3.87 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักกีฬาประเภทบุคคลที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ดังนั้นสามารถกล่าวได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬามีผลต่อประเภทของนักกีฬา ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า เนื่องจากการเล่นกีฬาประเภททีมนั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ ตลอดจนการประสานงานกันระหว่างผู้เล่นทุกคนภายในทีม ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง จึงทำให้ผู้เล่นทุกคนภายในทีมมีโอกาสที่จะพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้มากกว่า ส่วนการเล่นกีฬาประเภทบุคคลนั้นมีลักษณะการเล่นที่เล่นเป็นรายบุคคล ซึ่งความสำเร็จขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวผู้เล่นนั้น ๆ เป็นสำคัญ ไม่จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ หรือการประสานงานกับผู้เล่นอื่น ๆ เหมือนกับกีฬาประเภททีม (เจลิยว จูพันทะ, 2524) ด้วยเหตุที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงเชื่อว่านักกีฬาประเภท บุคคลและนักกีฬาประเภททีมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน จากการศึกษางานวิจัยอื่น พบว่าผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของพีรเจต

จีวทอง (2536) ที่ศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม และพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญนั้น อาจอธิบายได้ว่า การศึกษาดังกล่าวนั้นเป็นการศึกษาถึงแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายในโดยไม่ได้มุ่งเน้นเฉพาะที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพียงอย่างเดียว ซึ่งแรงจูงใจภายนอกนั้นเป็นสิ่งล่อใจอันได้แก่ สิ่งตอบแทน หรือสินจ้างรางวัล ที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำหรือเข้าร่วมกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ดังที่ อารี เพชรมุด (2526) กล่าวว่า รางวัลภายนอก เกิดขึ้นจากองค์กร หรือบุคคลอื่น เพื่อสนองความต้องการภายนอกของบุคคล แต่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษานี้เน้นถึงความปรารถนาของนักกีฬาที่จะพยายามฝึกซ้อมและแข่งขันให้ได้ดีที่สุดในและสามารถประสบความสำเร็จตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้ ดังที่ สุรางค์ ใคว์ตระกูล (2536) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้ แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961) เน้นความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจทางด้านอื่นเพราะเขาเห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับความสำเร็จทางเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าเป็นการศึกษาต่างลักษณะกัน และกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันจึงทำให้มีผลที่ไม่สอดคล้องกันดังกล่าว

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพียง 1 ด้าน คือ ด้านการวางแผนงาน พบว่า นักกีฬาประเภททีมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านการวางแผนงานสูงกว่านักกีฬาประเภทบุคคล อาจเป็นเพราะการแข่งขันกีฬาประเภททีมนั้น ยึดถือความสามารถของกลุ่มเป็นหลัก และจะอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันกีฬาที่มีการทำงานร่วมกัน จึงเกิดสภาพการกระจายอำนาจความรับผิดชอบเกี่ยวกับผลของประสานงาน ดังนั้น การที่จะประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาได้นั้น จำเป็นต้องมีการกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสม สามารถวางแผนระยะยาว เล็งเห็นการณ์ไกลและมีความคาดหวังในผลสำเร็จของงานอันแสดงถึงลักษณะของการทำงานเป็นทีมที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง ซึ่งต่างจากนักกีฬาประเภทบุคคลที่อาจไม่จำเป็นต้องใช้ความสามารถในการวางแผนงานมากดังเช่นนักกีฬาประเภททีม เพราะนักกีฬาประเภทบุคคลยึดถือความสามารถเฉพาะรายของนักกีฬา และมีการตัดสินใจด้วยตนเองเท่านั้น ในขณะที่ทำการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา หรืออาจเป็นเพราะนักกีฬาประเภททีมมีโอกาสสร้างขวัญและกำลังใจได้ดีกว่านักกีฬาประเภทบุคคล ดังที่ กรมพลศึกษา (2527) กล่าวว่า ขวัญและกำลังใจของนักกีฬาเป็นสิ่งที่สามารถบอกถึงผลแพ้ชนะได้ ดังนั้น องค์ประกอบที่มีผลต่อการสร้างขวัญและกำลังใจคือ ผู้เล่นในทีมจำเป็นจะต้องมีจุดมุ่งหมายไปในทางเดียวกันในเรื่องของการแข่งขันกีฬา สิ่งที่ต้องการคือ ชัยชนะ ผู้เล่นทุกคนต้องร่วมมือกัน ที่จะทำให้ทีมบรรลุผลสำเร็จที่ตั้งไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเชื่อว่า นักกีฬาประเภททีมมีโอกาสสร้างขวัญและกำลังใจ ซึ่งก็คือ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้มากกว่านักกีฬาประเภทบุคคล ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนงานแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยนี้ ได้ชี้ ผู้ฝึกสอนกีฬาประเภทบุคคล ควรมุ่งเน้นการฝึกซ้อมกีฬาในด้านการวางแผนงานให้แก่ นักกีฬาประเภทบุคคลให้มากยิ่งขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาและส่งเสริมความสัมฤทธิ์ผลทางการกีฬาได้สูงขึ้นต่อไป

3.4 การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 และ 3.69 และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 4 ที่ตั้งไว้ว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกัน จากผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง $\bar{X} = 3.87$ ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่มีคะแนนเฉลี่ย $\bar{X} = 3.73$ จากการศึกษางานวิจัยของ สุวิมล เด่นสุนทร (2525) ที่ได้ศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2524 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น ถ้าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานหรือเรียนให้ดีกว่าผู้อื่น มีความทะเยอทะยาน จะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ กว่า การที่บุคคลมีความต้องการความสำเร็จหรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับต่างกันก็จะประสบผลสำเร็จในการทำงานและการศึกษาต่างกัน (Weiner, 1972) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ บรูเนอร์ (Bruner, 1961 อ้างถึงใน ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ, 2533) ที่กล่าวว่ากิจกรรมการเรียนรู้จะประสบผลสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับระดับและปริมาณของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงย่อมมีระดับและปริมาณของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาแตกต่างกันดังกล่าว

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน คือ

ด้านความทะเยอทะยาน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านความทะเยอทะยานสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีปัจจัยภายในคือ ความสามารถ ความพยายาม มีการตั้งความคาดหวังในด้านการเรียนและการเล่นกีฬาไว้สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพื่อที่จะให้ตนไปสู่ความสำเร็จให้ได้ ดังที่ คอร์แมน (Korman, 1974 อ้างถึงใน ทศพร ประเสริฐสุข, 2525) กล่าวว่า บุคคลจะถูกจูงใจไปสู่ความสำเร็จได้นั้นเป็นผลมาจากค่าที่เขาคาดหวังจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งย่อมาหมายถึงลักษณะที่แสดงออกในการเลือกทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน หรือฝึกความชำนาญและต้องการชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน ดังนั้น จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความทะเยอทะยานสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ด้านความกระตือรือร้น พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความกระตือรือร้นสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความต้องการความสำเร็จสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความพยายามที่จะกระทำกิจกรรมใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนและด้านกีฬาให้สำเร็จลุล่วงโดยเร็วเพราะคำนึงถึงเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วและคิดว่างานทุกอย่างจะสำเร็จด้วยความตั้งใจจริงดังที่เมอเรีย (Murray, 1964) ได้อธิบายความหมายของความต้องการผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการที่ได้รับผลสำเร็จจากการกระทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จ เป็นความปรารถนาหรือแนวโน้มที่ต้องการจะกระทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วและมีความเป็นอิสระให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงน่าจะเป็นสาเหตุให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความกระตือรือร้นสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ความกล้าเสี่ยง พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความกล้าเสี่ยงมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีลักษณะที่แสดงออกถึงการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ชอบงานที่ท้าทายความสามารถของตนเองมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า ซึ่งแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961) กล่าวถึงพฤติกรรมผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่าเป็นผู้มีความกล้าเสี่ยงพอสมควร มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ไม่พอใจทำสิ่งที่ย่าง ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่จะเลือกทำแต่สิ่งที่ยากเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง และการทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จนั้น ทำให้ตนเองพอใจ ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความกล้าเสี่ยงสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความรับผิดชอบต่อตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมคิด ไชยยันบุรณ์ (2511) ที่สรุปว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความเชื่อมั่น ความ

สามารถในการรับผิดชอบและความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีลักษณะที่แสดงออกถึงความสามารถในการควบคุมตนเองได้มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า จากการศึกษา งานวิจัยของ สุวัลยา วงษ์กระจำจ (2523) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีระดับการควบคุมตนเองสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความรับผิดชอบต่อตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ด้านการวางแผน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการวางแผนงานสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นเพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมในการกำหนดเป้าหมายและวางแผนที่เหมาะสมกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เนื่องจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแนวโน้มในการทำงานที่เป็นระบบ เป็นผู้ที่คาดการณ์ล่วงหน้า มีความคาดหวังในผลสำเร็จของงานมากกว่า ซึ่งตรงกับที่แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961) กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีการวางแผนระยะยาว เพราะสังเกตเห็นการมีโอกาสมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่า จากลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเชื่อว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนงานสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ส่งผลให้มีข้อเสนอแนะในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. จากการวิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูงนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นนิมิตรหมายที่ดีต่อวงการกีฬาของประเทศไทยในอนาคต เพราะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาเยาวชนของประเทศ โดยเฉพาะการพัฒนากีฬาของไทย เพื่อความเป็นเลิศสู่กีฬาเอเชียนเกมส์ และกีฬาโอลิมปิกในอนาคต ดังนั้น ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องน่าจะนำหลักการสร้างแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาใช้แก่เยาวชนและนักกีฬา เพื่อให้รักษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งยังคงสูงอยู่ ให้สูงอยู่เสมอ และควรเน้นฝึกให้นักเรียนโรงเรียนกีฬารับรู้ถึงการระบุงสาเหตุที่มาจากปัจจัยภายใน คือ ผลของการแสดงความสามารถ การมีความพยายาม ทั้งนี้ เพราะการระบุงเหตุมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงกับความรู้สึก ความคาดหวังของนักกีฬาและพฤติกรรมการฝึกซ้อมในโอกาสต่อไป โดยครูผู้ฝึกสอนจะเป็นผู้ตรวจสอบและแก้ไขถึงการระบุงเหตุของ

ผลการแสดงความสามารถที่เกิดจากภายในตัวนักกีฬา โดยเฉพาะโค้ชผู้ฝึกสอนกีฬาควรจะได้รับการฝึกอบรมในด้านเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา กลยุทธ์สำหรับนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และข้อสำคัญคือ ควรนำหลักการที่กล่าวถึงการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จ ดังที่ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ (2532) กล่าวไว้มาปรับปรุงการฝึกซ้อมกีฬา เพื่อให้ให้นักเรียนมีความตื่นตัวและแสดงพฤติกรรมให้เห็นถึงความกระตือรือร้น ความตั้งใจในการฝึกซ้อมกีฬามากยิ่งขึ้น ดังเช่น

1.1 โค้ช ต้องรู้จักสร้างสภาพการฝึกซ้อมให้น่าสนใจ มีความสนุกสนาน ทำท่าย และสามารถจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด โดยเฉพาะต้องให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อม หรือมีประสบการณ์ที่ดี

1.2 จัดดำเนินการในลักษณะที่เปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เป็นไป ประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เป็นต้น

รวมทั้งการนำข้อค้นพบจากการศึกษาวิจัยด้านจิตวิทยาการกีฬาของ สมบัติ กาญจนกิจ (2533) ที่กล่าวถึงบุคคลที่จะประสบความสำเร็จในเชิงกีฬา มาใช้กับนักกีฬา ซึ่งจะต้องประกอบด้วย ความมุ่งมั่นทุ่มเท มีความหยิ่งและภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีนักกีฬา มีไฟเพื่อความเป็นเลิศตลอดเวลา รู้จักสร้างทัศนคติที่ดี มีความสามารถควบคุมและแก้ไขสถานการณ์ รวมทั้งนักกีฬา ต้องรู้จักผสมผสานทักษะกีฬากับกรรมวิธีกลยุทธ์ในการเล่นกับผู้ร่วมทีม หรือผู้เกี่ยวข้องได้

2. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ให้แก่นักเรียนและบุคลากรภายในโรงเรียนกีฬา โดยยึดหลักที่ใช้ในการอบรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในโรงเรียนของแอลชูลเลอร์ (Alschuler, 1973 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2536) คือ

2.1 สอนให้นักเรียนและบุคลากรรู้จักพิจารณาหรือศึกษาตนเองว่ามีจุดเด่นหรือความสามารถพิเศษอะไรบ้าง

2.2 ตั้งวัตถุประสงค์ในการทำงานโดยคำนึงถึงความสามารถของตน

2.3 รู้จักใช้การเสี่ยงในความสำเร็จปานกลาง คือ ไม่สูงเกินไปและต่ำเกินไป หรือไม่ง่าย หรือยากจนเกินไป

2.4 รู้จักวางแผนงานเพื่อที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ

2.5 รู้จักประเมินผลงานที่ทำ และใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น

3. โรงเรียนกีฬาควรจะดำเนินการ เชิญนักกีฬาบุคคลตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จด้านกีฬา โดยขอเชิญนักกีฬาโอลิมปิกแต่ละชนิดกีฬาที่ประสบความสำเร็จได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขัน มาให้ข้อคิดและแนวทางการฝึกกีฬาแก่โค้ช อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬาและนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนโรงเรียนกีฬาได้ ยึดเป็นแบบอย่างในชีวิตของการเป็นนักกีฬา

4. เนื่องจากคะแนนด้านการวางแผนงานของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 3.45 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งต่ำกว่าด้านอื่น ๆ ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาที่อยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจารย์ และผู้ฝึกสอนกีฬา น่าจะเน้นการสอนโดยนำหลักวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับการศึกษาและฝึกสอนนักกีฬาให้มากยิ่งขึ้นโดยเน้นการวางแผนงาน ซึ่งได้แก่การตั้งเป้าหมายที่เหมาะสม การฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนที่ดี เป็นผู้มองการณ์ไกล และมุ่งถึงผลสำเร็จของงานในอนาคต ดังที่ศาสตราจารย์ออร์ลิกและศาสตราจารย์บาร์ดิงตัน ได้รายงานวิจัยนักกีฬาโอลิมปิกของแคนาดา ซึ่งสรุปถึงความพร้อมทางจิตใจที่เป็นสมบัติของความเป็นเลิศ โดยมีองค์ประกอบคือคุณภาพของการเตรียมจิตใจเพื่อการแข่งขัน เช่น การวางแผน การประเมิน มีความสามารถที่จะเอาชนะพฤติกรรมถดถอย เช่น การปฏิบัติตามแผน มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า มีความตั้งใจ และสัญญาที่จะมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ มีคุณภาพในการฝึกซ้อม เช่น การตั้งเป้าประสงค์ประจำวัน การสร้างภาพทางจิต ความสามารถในการเรียกจุดตั้งใจ และการควบคุมจินตภาพที่ดีกว่า (สมบัติ กาญจนกิจ, 2532) เพื่อจะได้นำมาพัฒนานักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถสูงสุด และช่วยส่งเสริมความสัมฤทธิ์ผลทางการกีฬา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการเรียน การฝึกทักษะกีฬา ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแต่ละชนิดกีฬา เพื่อวิเคราะห์และปรับปรุงการฝึกกีฬาของครูและผู้ฝึกสอน เพื่อช่วยส่งเสริมความสัมฤทธิ์ผลทางการกีฬาของนักเรียน
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่เปิดใหม่อีก 3 แห่ง คือ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี
4. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา เพื่อประโยชน์ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา
5. ควรมีการศึกษาผลการระบุนสาเหตุที่เหมาะสมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬา เพื่อประโยชน์ในการฝึก การระบุนสาเหตุในการพัฒนาศักยภาพทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา
6. ควรมีการศึกษาโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมและสัมภาษณ์อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬา มาเป็นส่วนประกอบ พร้อมกับแบบสัมภาษณ์นักเรียนเพื่อพิจารณานักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ